ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΩΝ ΛΗΣΤΩΝ...

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ

(Καπετάν Λάμπεο, ὁ τρομοκράτης τῆς Βραζιλίας)

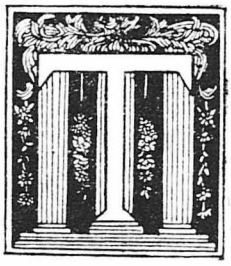

Ο ὄνομα τοῦ ἀρχιληστοῦ Λάμπεο εἶνε σήμερα περισσότερο γνωστὸ σ' ὅλη τὴ Βραζιλία καὶ ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Βρίσκεται στὰ χείλη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, σ' ὁποιαδήποτε κοινωνικὴ τάξι καὶ ἂν ἀνήκουν, ἀδιάφορον ἂν ἄλλοι τὸ προφέρουν μὲ φόβο καὶ μῖσος καὶ ἄλλοι μὲ ἀγάπη καὶ λατρεία.

Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ληστοῦ αὐτοῦ εἶνε Βεργκολίνο ντὲ Ὀλιβέϊρα. Ὅλοι ὅμως τὸν φωνάζουν Λάμπεο, ἐπειδὴ εἶνε τόσο ψηλός, ὥστε μπορεῖ ν' ἀνάψη τὶς λάμπες ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ ταβάνια τῶν χωριάτικων σπιτιῶν τῆς Βραζιλίας, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη ν' ἀνέβη σὲ καρέκλα.

Ἡ ἀριστοκρατία δὲν εἶνε προνόμιο ἀποκλειστικὸ τῶν ἠθικῶν καὶ τῶν ἐναρέτων εὐγενῶν. Ἔχουν καὶ οἱ ληστὰ τὴ δική τους ἀριστοκρατία. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀποψεως, ὁ Λάμπεο μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ... εὐγενὴς μὲ οἰκόσημο. Κατάγεται, πράγματι, ἀπὸ μιὰ παλιὰ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν κάνουν ἄλλη δουλειά, ἀπὸ δῶ καὶ διακόσια χρόνια, παρὰ νὰ ληστεύουν τὰ πλούσια σπίτια τῆς περιφερείας. Γιὰ τὴν οἰκογένεια αὐτή, ἡ ληστεία κατάντησε ἱερὰ παράδοσι. Καὶ ὁ Λάμπεο προσπαθεῖ νὰ σταθῆ στὸ ὕψος τῆς παραδόσεως ποὺ τοῦ κληροδότησαν οἱ πρόγονοί του.

Ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ἔτσι καὶ ὁ Λάμπεο ἔχει τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματά του. Καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ μεγάλα του γυαλιὰ μὲ τὴ φαρδειὰ μαύρη ταρταροῦγα γύρω, ἡ ἄφογη συμπεριφορά του καὶ οἱ λεπτοὶ τρόποι του. Μὲ δυὸ λόγια, εἶνε ἕνας ληστὴς τῶν ὀρέων, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κινηθῆ μὲ ἄνεσι καὶ στὸ καλύτερο σαλόνι...

Σὲ μιὰ χώρα, τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ πολῖται φημίζονται γιὰ τὴ σκοπευτική τους δεινότητα, ὁ Λάμπεο ἔχει φήμη μεγάλου σκοπευτοῦ. Μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη καὶ καρδιὰ στὸν ἀέρα. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν παροιμώδη εὐγένειά του, αὐτὴ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ στείλη μέχρι σήμερα στὸν ἄλλον κόσμο ἑκατὸν εἴκοσι ἀνθρώπους, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀκόμα!

* * *

Ὁ «Βρεττανικὸς Ἡνωμένος Τύπος», ἡ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Ρίο Ἰανείρου, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ Βραζιλιανὴ Κυβέρνησις, θέλοντας νὰ βάλη τέλος καὶ παύλα στὰ κατορθώματα τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ ληστοῦ, ἀνέθεσε σὲ διακόσιους στρατιῶτες καὶ χωροφύλακες νὰ τὸν κυνηγήσουν καὶ νὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν πιάσουν ἢ νὰ τὸν σκοτώσουν, αὐτὸν καὶ τὴ συμμορία του. Ὡστόσο, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ μπορέσουν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν τρομερὴ σπεῖρα τοῦ Λάμπεο.

Χιλιάδες κουνούπια ἔπεσαν ἐπάνω στὸ γυμνὸ σῶμα τοῦ γαιοκτήμονος...

Ὁ Βεργκολίνο ἔχει στήσει τὸ βασίλειό του σὲ μιὰ περιφέρεια τῆς ζούγκλας τῆς βορειοανατολικῆς Βραζιλίας, σὲ μιὰ ἄγρια καὶ ἀκατοίκητη σχεδὸν περιφέρεια, γεμάτη κατωφράκτες, γκρεμούς, ἀδιάβατους θάμνους καὶ ἕλη. Ποιός θὰ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν κυνηγήση μέσα σ' αὐτὸν τὸν δαίδαλο τῶν δασῶν; Ἐξ ἄλλου, κανεὶς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λάμπεο, δὲν γνωρίζει αὐτὰ τὰ μέρη. Ὁ ἀρχιληστὴς ἤξερε καλὰ τί ἔκανε, διαλέγοντας γιὰ καταφύγιο αὐτὴ τὴν περιοχή.

Οἱ στραπῶται ποὺ τὸν κυνηγοῦν εἶνε βέβαιοι πὼς ἂν ζητήσουν νὰ εἰσχωρήσουν στὴ ζούγκλα, θὰ χαθοῦν, θὰ πέσουν σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, θὰ εἶνε καταδικασμένοι σὲ βέβαιο θάνατο... Ὁ Λάμπεο ἔχει μαζύ του μονάχα εἴκοσι παλληκάρια. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς οἱ εἴκοσι αὐτοὶ ἄνδρες τοῦ εἶνε φανατικὰ ἀφοσιωμένοι, περήφανοι σκοπευταί, ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθοῦν μᾶλλον παρὰ νὰ πέσουν στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης, μὲ τὴν ὁποία ἔχουν νὰ κανονίσουν πολλοὺς παλιοὺς λογαριασμούς...

Ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐτά, φαίνεται ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Κάρλος Σεβαλιέ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται τώρα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ καταδιωκτικοῦ ἀποσπάσματος καὶ ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸν λόγο τῆς τιμῆς του νὰ μὴ ξαναγυρίση χωρὶς νὰ φέρη τὸ κεφάλι τοῦ Λάμπεο, θὰ κουρασθῆ πολὺ γιὰ νὰ κρατήση τὴν ὑπόσχεσί του. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴ τὴν πραγματοποιήση ποτέ.

Ὁ Ὀλιβέϊρα ἔχει καταστρώσει ἕνα... σύστημα ἐργασίας πολὺ ἁπλὸ καὶ πολὺ ἀποτελεσματικό. Κάθε τόσο, βγαίνει ἀπὸ τὴ ζούγκλα μαζὺ μὲ τὰ εἴκοσι παλληκάρια του, κάνει ἔφοδο σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς πολιτεῖες τῆς ἀτέραντης βορείου Βραζιλίας, σφάζει τοὺς πολιτικούς, στρατιωτικοὺς καὶ δικαστικοὺς ἄρχοντάς της καὶ ὕστερα φροντίζει ν' ἀνεφοδιασθῆ μὲ τρόφιμα, μὲ ὅπλα, μὲ πυρομαχόδια καὶ μὲ... ἔρωτα!

Τί τὰ θέλετε, ὁ γενναῖος Λάμπεο εἶνε φανατικός, λυσσαλέος λάτρης τοῦ ὡραίου φύλου! Δὲν ἀποκλείεται, μάλιστα, ἡ μανία του αὐτὴ νὰ τὸν καταστρέψη μιὰ μέρα, ὅπως κατέστρεψε καὶ τόσους ἄλλους... Γιὰ κάθε Σαμψών, ὑπάρχει καὶ μιὰ Δαλιδά. Συχνὰ τὰ παλληκάρια του τοῦ κάνουν αὐτὴ τὴν παρατήρησι, μὲ ὅλο τὸν ὀφειλόμενο σεβασμό. Μὰ ὁ Βεργκολίνο χαμογελάει καὶ ἀπαντᾶ:

— Ἂν μοῦ εἶνε γραφτὸ νὰ τὸ πάθω αὐτό, ἂς τὸ πάθω. Θὰ ἤθελα ὅμως ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ μὲ προδώση, νὰ εἶνε τοὺλ ὤμορφη — γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴ συχωρέσω γιὰ τὴν προδοσία της!

Μιὰ μέρα, σὲ μιὰ ταβέρνα, ἕνα ὡραῖο κορίτσι, ἐνῶ καθόταν στὰ γόνατα τοῦ ἀρχιληστοῦ, τοῦ εἶπε σὲ τόνο σοβαρὸ καὶ ἀστεῖο:

— Δὲν ξέρεις πόσο θέλω νὰ σὲ καταδώσω στοὺς χωροφύλακες!...

Ὁ Λάμπεο, ἀντὶ νὰ θυμώση, ἔσκυψε τὴ Βραζιλιανὴ στὴν ἀγκαλιά του, κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ καταδώσης δωρεάν! Καλύτερα νὰ μὲ πουλήσης... Τὸ κεφάλι μου ἔχει μεγάλη ἀξία, ὡραία μου!... Καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ πάρης, ν' ἀγοράσης ἕνα μεταξωτὸ φουστάνι, γιὰ νὰ γίνης πιὸ ὤμορφη!

* * *

Ὁ Λάμπεο εἶνε δημοφιλέστατος στὴ Βραζιλία. Δηλαδὴ εἶνε — νὰ ἐννοοῦμεθα — ἀγαπητὸς σὲ κείνους ποὺ δὲν ἔχουν χρήματα διαμαντικὰ καὶ κωλοεπιπλωμένα σπίτια, στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ἀστέγους, οἱ ὁποῖοι χαίρονται βλέποντας τὸν Ὀλιβέϊρα νὰ ξεγυμνώνη τοὺς πλουσίους.

Ὁ ἀρχιληστὴς αὐτὸς εἶνε ἐπίσης ἀγαπητὸς καὶ σὲ μερικὰ ρομαντικὰ κορίτσια ποὺ ἐνθουσιάζονται μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴ γενναιότητά του, μὲ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους του καὶ μὲ τὴ λατρεία του πρὸς τὸ ὡραῖο φῦλο... Καὶ πολλοὶ τὸν θεωροῦν προστάτη τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀνυπερασπίστων.

Κάποτε ἕνας πλούσιος γαιοκτήμων ἔδιωξε ἕνα φτωχὸ ἀγρότη ἀπὸ τὸ κτῆμα ποὺ τοῦ νοίκιασε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ πληρώση τὸ μίσθωμά του. Ὁ ἀγρότης πῆγε καὶ παραπονέθηκε τοῦ Λάμπεο. Καὶ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ χάση καιρό, πῆρε τρία παλληκάρια του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ γαιοκτήμονος. Καὶ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὁ σκληρόκαρδος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔδιωξε πράγματι τὸν ἀγρότη ἀπὸ τὸ κτῆμα, προτίμησε, ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώση, νὰ τὸν ὑποβάλη σ' ἕνα τρομερὸ μαρτύριο.

Τὸ μαρτύριο αὐτὸ διάρκεσε μισὴ ὁλόκληρη ὥρα. Ὅταν ὁ Λάμπεο λυτήθηκε τέλος τὸ γαιοκτήμονα καὶ διάταξε νὰ τὸν λύσουν, χρειάστηκε νὰ τὸν ξαναδέσουν ἐπειδὴ στὸ μεταξὺ εἶχε τρελλαθεῖ ἀπὸ τὸ νευρικὸ ἐρεθισμὸ ποὺ τοῦ προκάλεσαν τὰ κεντήματα χιλιάδων κουνουπιῶν!

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν πολλοὶ θρύλοι γύρω ἀπὸ τὸ Λάμπεο. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ἱπποτικὸς αὐτὸς ληστὴς ἐξεδίκησε μέχρι σήμερα πολλοὺς ἀδικουμένους καὶ ὅτι τιμώρησε πολλοὺς πλουσίους γιὰ τ' ἁρπακτικά τους ἔνστικτα.

* * *

Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πέρασε ζωὴ πολιτάραχη καὶ τρικυμισμένη ὅπως ὁ Λάμπεο, εἶνε ἐπόμενο νὰ ἔχη γνωρίσει πολλὲς περιπέτειες καὶ νὰ ἔχη ν' ἀφηγηθῆ πολλὰ ὡραῖα ἀνέκδοτα. Ἕνα ὅμως ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια ποὺ συνέβησαν τοῦ Λάμπεο, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο:

Ἕνα μεσημέρι, ὁ ἀρχιληστὴς μπῆκε στὸ μπακάλικο μιᾶς μικρᾶς πόλεως, κρατῶντας τὸ περίστροφο στὸ χέρι καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ παλληκάρια του. Ἰδιοκτήτρια τοῦ καταστήματος αὐτοῦ ἔτυχε νὰ εἶνε μιὰ ὡραία νέα, ἡ ὁποία, μόλις εἶδε τοὺς ληστὰς νὰ μπαίνουν μέσα, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ προφυλάξη τὸ ταμεῖο της.

— Τὰ λεπτά σου! τὴν διέταξε ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τοῦ Λάμπεο, σημαδεύοντάς την μὲ τὴν καραμπίνα του.

— Ποτέ! ἀποκρίθηκε κείνη, μὲ σταθερὴ φωνή.

— Τὰ λεπτά σου, εἰδεμὴ πυροβολῶ! βρυχήθηκε ὁ ληστής.

— Ἂν ἦταν ὁ Λάμπεο ἐδῶ δὲν θὰ τολμούσατε νὰ κάνετε αὐτὰ σὲ μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα! εἶπε τότε ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ καταστή-

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

(Μιὰ τραγικὴ καὶ μυστηριώδης ἱστορία πού ἄρχισε πρὸ ἑνὸς αἰῶνος κι' ἐτελείωσε πρὸ πέντε ἐτῶν)

καπετὰν Τζὶμ Κόρνουμ, πλοίαρχος τοῦ μεγάλου φορτηγοῦ ὑπερωκεανείου «Γκρὴτ Μπρόδερ», δημοσίευσε τελευταία σὲ κάποιο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ τὴν ἀκόλουθη ἀληθινὴ ἱστορία, μιὰ ἱστορία πού ἄρχισε τραγικὰ πρὸ ἑνὸς καὶ πλέον αἰῶνος καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐπίλογος, ἐπίσης τραγικός, ἐξελίχθηκε πρὸ πέντε ἐτῶν.

Ἐνῶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὑπερωκεάνειό του ἔπλεε μέσα στὸν ἀπέραντο Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, τὸ κατέλαβε ξαφνικὰ μιὰ τρικυμία τόσο τρομερή, ὥστε ἐπὶ ἡμέρες πολλὲς ἐπάλευε ἀπεγνωσμένα μὲ τὰ τεράστια κύματα, τὰ ὁποῖα τὸ εἶχαν ἀναγκάσει νὰ παρεκλίνη πολλὲς χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὸ δρόμο του.

Τέλος, μιὰ νύχτα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐκόπασαν καί, τὸ πρωὶ ὅταν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, τὸ «Γκρὴτ Μπρόδερ» ὀρέθηκε κοντὰ στὶς ἀκτὲς μιᾶς μικρῆς νησίδος, χαμένης μέσα στὸ ἄπειρο τοῦ ὠκεανοῦ.

Οἱ ἀξωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος, συγκεντρωμένοι ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, περιεργαζόντουσαν ἄλλοι μὲ τηλεσκόπια καὶ ἄλλοι μὲ τὰ μάτια τους τὸ περίεργο νησάκι, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή, ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ εἶπε :

— Τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ νησάκι ! Εἶνε τὸ Πίτκαϊρν, τὸ ἐρημονῆσι τοῦ Εἰρηνικοῦ πού ἡ τραγωδία τοῦ «Μπόουντο» τὸ ἔκανε περίφημο στὰ ναυτικὰ ἐγκώμιατικὰ χρονικά. Ἀκοῦστε την... Μιὰ μέρα τοῦ 1789 τὸ πλήρωμα τῆς ἀγγλικῆς πολεμικῆς φρεγάτας «Ἀνίκητος» ἐστασίασε. Ἀρχηγὸς τῆς στάσεως ἦταν ὁ ναύκληρος Κρίσκαν, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τοὺς στασιαστὰς νὰ ἐπιβιβάσουν τὸν πλοίαρχο καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς σὲ μιὰ φορτηγίδα καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψουν στὴν τύχη τους, μέσα στὸν ὠκεανό. Ἔπειτ' ἀνέλαβε αὐτὸς τὴν διακυβέρνησι τοῦ πλοίου μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ μεταβάλη σὲ πειρατικό.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, τόσο αὐτός, ὅσο κι' οἱ ἄλλοι στασιασταί, ἄρχισαν νὰ βασανίζωνται ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως.

Ἐντωμεταξὺ—συνεχίζει ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ—εἶχαν φτάσει κοντὰ στὸ Πίτκαϊρν, στὸ νησὶ δηλαδὴ πού βλέπουμε τώρα. Βασανιζόμενοι ἀπὸ τὶς τύψεις τους καὶ φοβούμενοι γιὰ τὴν τύχη τους, ἀποφάσισαν τότε νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' αὐτό. Παρέλαβαν λοιπὸν ὅλα τὰ τρόφιμα τοῦ πλοίου κι' ἀφοῦ τὸ βούλωσαν, ἀποβιβάστηκαν στὸ Πίτκαϊρν πού τὸ κατοικοῦσε τότε μιὰ φυλὴ ἀγρίων ἰθαγενῶν. Οἱ στασιασταὶ σκότωσαν ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ κράτησαν τὶς γυναῖκες τους, τὶς ὁποῖες καὶ παντρεύτηκαν. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ μάλιστα ἡ σπεῖρα ἐκείνη τῶν ληστῶν εἶχε μεταβληθεῖ σὲ ἀποικία ἀνθρώπων τιμίων καὶ εὐσυνειδήτων, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦσαν μὲ εὐλάβεια ὅλα τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα. Εἶχαν θεσπίσει μόνοι τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὅλοι σεβόντουσαν παραδειγματικά. Ἔτσι πέρασαν χρόνια πολλά. Τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια πού οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἀποκτήσει μὲ τὶς γυναῖκες τῶν ἀγρίων, ἄρχισαν νὰ παντρεύονται μεταξύ τους. Ἀλλὰ παραδόξως ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου ἀντὶ νὰ αὐξάνη, ἄρχισε νὰ ἐλαττώνεται σὰν νὰ τοὺς εἶχε καταδικάσει κάποια μυστηριώδης δύναμις νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Τὴν πρώτη φορὰ πού ἔτυχε νὰ περάσω ἀπ' τὸ νησάκι αὐτὸ—πάνε τώρα ἀρκετὰ χρόνια—οἱ κάτοικοί του ἦσαν μόλις καμμιὰ τριανταριά, κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἄνδρες καὶ κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο γυναῖκες. Ὅλοι τους ὅμως ἦσαν προσβεβλημένοι ἀπὸ ἠλιθιότητα καὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ μιλήσουν».

* * *

Μετὰ τὴν ἀφήγησι αὐτὴ τοῦ πλοιάρχου, τὸ «Γκρὴτ Μπρόδερ» ἀγκυροβόλησε σ' ἕναν μικρὸν ὁρμίσκο τοῦ Πίτκαϊρν καὶ ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ ἀποβιβάστηκε στὸ νησὶ συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς ναῦτες.

Στὴν παραλία δὲν συνάντησαν ψυχὴ ζωντανή. Ἀφοῦ ἐξερεύνησε τὰ περίχωρα ὁ πλοίαρχος μὲ τοὺς ἄνδρες του, ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίση στὸ πλοῖο, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο νὰ περνάη τρέχοντας μπροστά τους. Τὸν ἀκολούθησαν κι' ἔφτασαν ἔτσι μπρὸς σε μιὰ καλύβα. Ἔσπασαν τότε τὴν πόρτα της καὶ μπῆκαν μέσα.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού κίνησε τὴν περιέργεια τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἀνδρῶν του, ἦταν ἕνα τεράστιο τραπέζι, μὲ ἀδέξιες, πρωτόγονες ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐκφραστικὲς εἰκόνες, ζωγραφισμένες ἐπάνω του.

Ἡ πρώτη εἰκόνα παριστανε 8 ἀνθρώπους πού περμάζειναν στὴν ἀκρογιαλιὰ τὰ συντρίμμια κάποιου ναυαγίου. Ἡ δεύτερη παριστανε μιὰ συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν ἰδίων ὀχτὼ ἀνθρώπων — προφανῶς τῶν τελευταίων κατοίκων τῆς νησίδος — καὶ μιὰ γυναῖκα πού στεκόταν ἀνάμεσά τους μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα σὲ στάσι ἱκετευτική. Στὴν τρίτη εἰκόνα ἦταν ζωγραφισμένος ἕνας ἄνδρας πεσμένος καταγῆς μὲ ἀνοιγμένο τὸ κρανίο, ἐνῶ ἕνας ἄλλος ἄνδρας ἔφευγε κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του μιὰ γυναῖκα.

Ο τελευταῖος κάτοικος τῆς νήσου Πίτκαϊρν

Τί ἐσήμαιναν ἡ εἰκόνες ἐκεῖνες ; Ἴσως ἀναπαρίσταναν τὶς φάσεις κάποιου δράματος πού εἶχε ἐξελιχθεῖ στὸ τραγικὸ νησί.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε θόρυβος ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα.

Ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶδε δυὸ ἀπὸ τοὺς ναῦτες του πού τραβοῦσαν μέσα ἕναν ἄνθρωπο ντυμένο. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε στὸ μέτωπο μιὰ βαθειὰ πληγὴ πού ἀκόμη δὲν ἦταν ἐντελῶς ἐπουλωμένη.

Ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ μὲ χειρονομίες τοῦ ἀπηύθυνε διάφορες ἐρωτήσεις Ὁ ἄγνωστος τότε τοῦ ἀπεκρίθηκε μὲ φράσεις ἀκατάληπτες καὶ μὲ λυγμούς.

Ὁ πλοίαρχος τότε τοῦ ἔδειξε τὶς εἰκόνες τοῦ τραπεζιοῦ μὲ ὕφος ἐρωτηματικό. Τότε ὁ περίεργος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοῦ ἔδωσε μὲ χειρονομίες νὰ καταλάβη ὅτι οἱ ὀχτὼ ἄνθρωποι τῆς δεύτερης εἰκόνος ἦσαν οἱ τελευταῖοι κάτοικοι τῆς Πίτκαϊρν, οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῶν πειρατῶν τοῦ «Ἀνικήτου», οἱ ὁποῖοι ἀλληλοσκοτώθηκαν γιὰ τὴν κατοχὴ τῆς μόνης γυναίκας πού βρισκόταν στὸ νησί. Ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ ἐπέζησαν μόνο οἱ δυὸ τῆς τελευταίας εἰκόνος. Ὁ νικητὴς εἶχε πάρει τὴ γυναῖκα καὶ εἶχε φύγει, ἀφοῦ ἐπλήγωσε στὸ κεφάλι τὸν ἀντίζηλό του, αὐτὸν δηλαδὴ πού εἶχαν βρεῖ οἱ δυὸ ναῦτες μὲ τὴν σύλλη στὸ μέτωπο.

Ἀλλὰ τί εἶχε γίνει ἄραγε ὁ νικητής;

Γεμάτος περιέργεια, ὁ Κόρνουμ παρέλαβε μαζύ του δυὸ ναῦτες καὶ ἐπεσκέφθηκε ὅλα τὰ μέρη τοῦ νησιοῦ πού μποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν ὡς καταφύγιο τῶν φυγάδων. Ἐντωμεταξὺ τοὺς ἔπιασε ἡ νύχτα καὶ κατέφυγαν σὲ μιὰ καλύβα, ὅπου καὶ κοιμήθηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν αὐγὴ ἐπανέλαβαν τὶς ἔρευνές τους.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσαν κάτι σὰν μοιρολόϊ. Προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκουγόταν ὁ θρῆνος αὐτὸς κι' ἔφτασαν ψπρὸς σὲ μιὰ σπηλιά, ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Ἐκεῖ, ἕνα θέαμα συγκινητικὸ τοὺς περίμενε.

Καταγῆς ἦταν ξαπλωμένο ἕνα πτῶμα, σκεπασμένο μὲ μερικὰ κουρέλια πού προφανῶς ἦσαν ὑπολείμματα γυναικείου φορέματος.

Δίπλα στὸ πτῶμα ἐκεῖνο βρισκόταν μισοξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος ἐξαντλημένος ἀπὸ κούρασι, ἀπὸ ἀσιτία καὶ ἀπὸ λύπη.

Μόλις ὁ δυστυχὴς εἶδε τὸν πλοίαρχο Κόρνουμ καὶ τοὺς δυὸ ναῦτες του νὰ πλησιάζουν μὲ φιλικὲς χειρονομίες, σηκώθηκε, ἔκανε μερικὰ πηδήματα καὶ ἔπειτα ἔφυγε τρέχοντας.

Σὲ λίγη ὥρα τὸν βρῆκαν σκοτωμένον κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Εἶχε αὐτοκτονήσει, πέφτοντας ἀπὸ ἕναν ψηλὸ γκρεμό.

Ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ παρέλαβε τὸν ἄλλον κάτοικο τοῦ νησιοῦ μὲ τὴν σύλλη ἐπάνω στὸ πλοῖο του, ὅπου ὁ γιατρὸς τοῦ πληρώματος τὸν περιέβαλε μὲ ἄτειρες περιποιήσεις. Ἀλλὰ ἡ ἐξάντλησίς του ἦταν τόση, ὥστε ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέθανε, χωρὶς ὁ πλοίαρχος Κόρνουμ νὰ κατορθώση νὰ τοῦ ἀποσπάση λέξι.

ματος. Ὁ Λάμπεο ὑπερασπίζεται πάντοτε τὶς γυναῖκες !...

Ὁ ἀρχιληστής, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθεῖ κοντὰ στὴν πόρτα, πλησίασε τὴ γυναῖκα, ἔβγαλε τὸ πλατύγυρο καπέλλο του καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Λάμπεο, σενορίτα !

— Ἀδύνατο νὰ εἶσαι σὺ ὁ Λάμπεο ! Ὁ Λάμπεο δὲν κλέβει ποτὲ χρήματα ἀπὸ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα !

Ὁ Βεργκολίνο τὴν κύτταξε καλύτερα, εἶδε πὼς ἦταν ἀρκετὰ ὡραία καὶ τῆς εἶπε ὑποκλινόμενος μὲ τὴν εὐγένεια πού τὸν χαρακτηρίζει πάντα :

— Ἔχεις δίκηο, σενορίτα ! Ὁ Λάμπεο δὲν κλέβει ποτὲ χρήματα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα — καί, μάλιστα, ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ὡραία ὅπως ἐσύ !...

Κι' ἔφυγε μὲ τὰ παλληκάρια του, χωρὶς νὰ πειράξη τὸ ταμεῖο τῆς ἰδιοκτήτριας τοῦ καταστήματος.

....Διακόσιοι στρατιῶτες κυνηγοῦν τώρα τὸ Λάμπεο. Μὰ εἶνε ἀμέτρητες ἡ γυναῖκες καὶ οἱ εὐεργετηθέντες πού παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ μὴ συλληφθῆ ὁ ἱπποτικὸς αὐτὸς ἀρχιληστής, ὁ ὁποῖος συνηθίζει νὰ κόβη τ' αὐτιὰ τῶν ἐχθρῶν του πού σκοτώνει καὶ νὰ τὰ κρεμάη στὴ ζώνη του. Φανταστῆτε δηλαδὴ τί συλλογὴ αὐτιῶν ἔχει ὁ διαβολάνθρωπος αὐτός !...